

schrijfster aan het woord. Doch onverdeeld is onze bewondering niet. Dikwijls stoort een larmoyante toon, een zeurige meewarigheid. Waar is de forschheid, de evenwichtigheid van „Achter het Anker”? M.i. hebben Alie Smeding's boeken aan waarde ingeboet sinds zij begon over „beschaafde” mensen te schrijven — zij maken den indruk van parvenu's en deftigdoende burgerjuffrouwen. Wat b.v. te denken van Lied's tante die ergens van „ongediertes” spreekt wanneer zij muggen bedoelt en die, zooals wij elders lezen, zoo van „den verhollandschten Galsworthy” houdt? Laat Alie Smeding zich toch hoeden voor aanstellerij, gecoquetteer met citaten en geleerdheid. Dat is goed voor de hyper-intellectueelen. Zij heeft iets beters: haar warme hart, haar vruchtbaar talent, dat even natuurlijk opborrelt als een wel. Dat zij terug moge keeren tot haar vroegeren eenvoud en pittigheid.

J. R.

CORNELIUS CONYN, Doris Niles, Interpreter of the Spanish Dance, Londen, C. W. Beaumont.

Cornelius Conyn beschrijft in zijn inleiding, hoe de uit Californië afkomstige danseres, Doris Niles, zich eerst in New-York de techniek van het klassieke ballet eigen maakte, dan aan haar klassiek repertoire volksdansen uit verschillende landen toevoegde, zooals Russische en Japansche, om tenslotte naar Europa over te steken en zich daar toe te leggen op den Spaanschen dans. De lezer, die nationale dansen gezien heeft van kunstenaars, die tot het eigen volk van hun dans behooren, moet wel een oogenblik sceptisch staan tegenover een dergelijk internationaal repertoire. Conyn voelt dat bezwaar ook en de verdienste van zijn boekje ligt hierin, dat hij op beknopte wijze uiteenzet, hoe Doris Niles van nature de eigenschappen bezit, om de Spáánsche danskunst te begrijpen en te vertolken.

Hij wijst ook op het verschil van haar Spaanschen dans en haar vroegere imitaties, en hij voegt er aan toe, dat haar neutraliteit haar in staat stelt, beter dan menig Spaansch danser, het karakter van de zoo verschillende provincies uit te beelden, terwijl zij, die de eischen van het tooneel kent, niet den volksdans copieert, maar uit de onderling verwante vormen een tooneeldans concipieert. Ook aan haar repertoire wijdt hij een hoofdstuk, maar hierin is zijn beschrijving wat vlak en roept niet duidelijk de gestalte der danseres voor den lezer op.

De beschouwing eindigt met een opstel over den Spaanschen dans, dat zich echter in hoofdzaak bepaalt tot de uiterlijke vormen en niet dieper ingaat op het wezen dezer kunst.

M. G. Dozy